

Roma statornicește vedenia – Numărul șaptesprezece

Cernerea finală a celor 144.000: testul profetic al icoanei fiarei

Jeff Pippenger

2024-09-24

Cei chemați să fie dintre cei o sută patruzeci și patru de mii se află acum în procesul lor final de cernere, iar acest proces este un proces de încercare întemeiat pe formarea chipului fiarei. Procesul de încercare începe cu casa lui Dumnezeu, căci judecata începe întotdeauna de la casa lui Dumnezeu, iar apoi cealaltă turmă a lui Dumnezeu este confruntată cu același proces de încercare. Poate că cea mai semnificativă și mai importantă trăsătură profetică, în ceea ce privește formarea chipului fiarei, este aceea că ea are loc de două ori: întâi în Statele Unite, apoi în restul lumii. Din perspectivă profetică, aceasta înseamnă că chipul fiarei în lume reprezintă manifestarea finală a chipului fiarei și, prin urmare, orice tipificare a chipului fiarei care a precedat chipul fiarei în lume n-a fost decât umbra care prefigura substanța.

Judecata a început de la casa lui Dumnezeu la 11 septembrie 2001. Acea dată fusese prefigurată prin 11 august 1840, când îngerul din Apocalipsa zece a coborât cu o cărticică deschisă în mâna Sa. Când îngerul din capitolul zece a coborât, El a anunțat că judecata protestantismului era atunci în desfășurare. Pe oricine îl judecă Dumnezeu, mai întâi îl avertizează, iar confirmarea metodologiei lui Miller de determinare a timpului a adăugat greutate calculului sale privitoare la judecata celei de-a Doua Veniri. Testarea protestanților era în desfășurare începând cu 11 august 1840, iar până în 1844 protestanții deveniseră fiicele Romei. Perioada 1840–1844 tipifică perioada de la 11 septembrie 2001 până la legea duminicală care urmează în curând.

Acele două perioade au fost de asemenea reprezentate de intervalul de la botezul lui Isus, când Duhul Sfânt S-a coborât, până la cruce. Acele trei perioade au fost toate prefigurate de cei o sută douăzeci de ani rânduți lumii antediluviene, care au precedat potopul. Există întotdeauna un mesaj de avertizare care indică judecata istoriei respective. Există istorii sacre care tratează, de asemenea, această perioadă anume din zilele de pe urmă.

Noe a predicat o sută douăzeci de ani, apoi a venit judecata potopului. Hristos a predicat o mie două sute șaizeci de zile, apoi a venit judecata crucii. Mesajul de avertizare al lui Ioan Botezătorul a fost investit cu putere la botezul lui Hristos, iar apoi Isus a fost dus în pustie pentru patruzeci de zile. Acele patruzeci de zile, precum și cele trei încercări ulterioare de la sfârșitul celor patruzeci de zile, învață că, odată ce mesajul este investit cu putere, lucru identificat prin coborârea unui simbol sfânt, precum Duhul Sfânt la botezul Său, și prin coborârea celor doi îngeri din capitolele zece și optsprezece ale Apocalipsei, este în desfășurare un proces de testare. Când simbolul divin coboară, mesajul de judecată proclamat celor care atunci sunt obiectul judecății este investit cu putere, iar grupul anume care este judecat se află de atunci într-o perioadă specifică ce se încheie doar odată cu închiderea perioadei lor de probă.

Linia lui Isus identifică două perioade de mărturie. Cea dintâi a fost mărturia Sa personală timp de o mie două sute șazeci de zile, apoi mărturia Sa în prezența ucenicilor Săi timp de încă o mie două sute șazeci de zile, până când Ștefan a fost ucis cu pietre.

Atunci, a zis îngerul: „El va confirma legământul cu mulți pentru o săptămână [șapte ani].” Timp de șapte ani după ce Mântuitorul Și-a început lucrarea, Evanghelia avea să fie propovăduită cu precădere iudeilor; timp de trei ani și jumătate de către Hristos Însuși; iar după aceea de către apostoli. „La jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare.” Daniel 9:27. În primăvara anului 31 d.Hr., Hristos, adevărata jertfă, a fost jertfit pe Calvar. Atunci catapeteasma templului s-a rupt în două, arătând că sacralitatea și semnificația cultului jertfelor încetaseră. Venise vremea ca jertfa și darul de mâncare pământești să înceteze.

Acea săptămână - șapte ani - s-a încheiat în anul 34 d.Hr. Atunci, prin lapidarea lui Ștefan, iudeii și-au pecetluit în cele din urmă respingerea Evangheliei; ucenicii care fuseseră risipiți din pricina prigoanei „mergeau pretutindeni, predicând cuvântul” (Faptele Apostolilor 8:4); iar la scurt timp după aceea, Saul, prigonitorul, s-a convertit și a devenit Pavel, apostolul neamurilor. The Desire of Ages, 233.

Liniile lui Noe, ale lui Hristos, ale milleritilor și ale celor o sută patruzeci și patru de mii dau toate mărturie despre o perioadă de timp în care un public-țintă specific este pus la încercare printr-un mesaj de avertizare. Întărirea mesajului identifică începutul unei perioade de încercare, care, la rândul ei, se încheie cu închiderea timpului de probă al aceluia public-țintă. În cadrul liniei profetice a lui Isus sunt identificate două perioade de mărturie. Acele două perioade de mărturie tipifică cele două mesaje de avertizare reprezentate de îngerul care a coborât la 11 septembrie 2001, împlinind Apocalipsa 18:1–3, urmat apoi de a doua voce din versetul patru și următoarele ale capitolului optsprezece.

Astfel, în lucrarea finală de avertizare a lumii, sunt adresate bisericilor două chemări distincte. Solia îngerului al doilea este: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei.” Și în strigătul cel tare al soliei îngerului al treilea se aude din cer un glas zicând: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu.” Review and Herald, 6 decembrie 1892.

Prima perioadă este judecata care începe de la casa lui Dumnezeu, iar apoi, odată cu apropiata lege duminicală, a doua perioadă a judecății începe cu avertizarea de a ieși din Babilon. Linia lui Hristos, de la botezul Său până la cruce, reprezintă perioada de la 11 septembrie 2001 până la legea duminicală din Statele Unite, iar perioada de la legea duminicală din Statele Unite până la momentul în care fiecare națiune este constrânsă să accepte duminica drept Ziua Globală a Închinării este perioada care se încheie când se supune cea din urmă națiune.

Perioada începe cu legea duminicală din Statele Unite și se încheie când ultima națiune se supune puterii papale. Începutul celei de-a doua perioade marchează sfârșitul primei perioade, iar amândouă au legi duminicale care au fost anterior prefigurate în mărturia Romei. Prima lege duminicală, în anul 321, a fost instituită prin autoritatea Romei păgâne. Legea duminicală care a

fost instituită prin autoritatea bisericii papale este reprezentată de anul 538. Legea duminicală din Statele Unite este prefigurată de 321, iar legea duminicală impusă asupra ultimei națiuni este prefigurată de 538. Legea duminicală din Statele Unite marchează sosirea soliei de avertizare, care este apoi proclamată de stindardul alcătuit din izgoniții lui Israel.

Acea piatră de hotar este anul 321 și marchează începutul perioadei încercării fiecărei națiuni cu privire la chestiunea duminicii. Acea perioadă se încheie când ultima națiune se pleacă înaintea Romei, iar acel eveniment a fost prefigurată de piatra de hotar a anului 538. Perioada de la 321 până la 538 a fost prefigurată de perioada de la cruce până la lapidarea lui Ștefan. Pe când Ștefan era lapidat, el l-a văzut pe Hristos stând în picioare în sanctuarul ceresc, prefigurând momentul când Mihail Se ridică la închiderea timpului de probă al omenirii.

11 septembrie 2001 marchează sosirea avertizării din primele trei versete ale capitolului al optsprezecelea, iar această sosire a fost marcată de predicția formulată de profetesa Ellen White, care a spus că atunci când marile clădiri ale orașului New York vor fi dărâmate printr-o atingere din partea lui Dumnezeu, chiar acele trei versete vor fi împlinite. Aceasta a mai fost marcată și de Patriot Act, care a constituit un semn pentru cei dispuși să vadă că principiul dreptului englez, care afirmă că o persoană este nevinovată până la dovedirea vinovăției, a fost pus deoparte în favoarea dreptului roman, care afirmă că o persoană este vinovată până la dovedirea nevinovăției.

Patriot Act a marcat începutul judecății pentru Adventismul de Ziua a Șaptea laodicean. Acea perioadă se încheie odată cu legea duminicală din Statele Unite. Acei adventiști de Ziua a Șaptea laodiceeni care reușesc să treacă cu bine prin acea perioadă de cernere vor da apoi solia de avertizare din versetul patru al capitolului optsprezece, care se încheie cu națiunea finală care se pleacă în fața Romei. Acea perioadă începe cu legea duminicală din Statele Unite și se încheie cu legea duminicală finală.

Dacă înțelegem greșit faptul că există două icoane ale fiarei, identificate pe temeiul mărturiei a mai mult de doi martori, atunci vom înțelege greșit lucrarea reprezentată de primele trei versete ale capitolului optsprezece din Apocalipsă, începută în 2001, și lucrarea care începe în versetul patru al capitolului optsprezece.

Când recurgem la identificarea directă, făcută de Sora White, a coborârii în 1888 a îngerului din capitolul optsprezece al Apocalipsei și la plasarea de către ea a aceluiași înger în timpul viitor, constatăm că 1888 tipifică 2001. Îngerul din Apocalipsă, care luminează pământul cu Slava Lui, a coborât la întrunirile de la Minneapolis din 1888 și a făcut-o din nou când au căzut marile clădiri ale orașului New York.

Perioada cuprinsă între botezul lui Hristos și cruce, perioada dintre 11 august 1840 și 22 octombrie 1844, precum și perioada celor o sută douăzeci de ani ai lui Noe constituie trei martori ai unei perioade de judecată. Anul 1888 constituie o mărturie a manifestării răzvrătirii care a fost consemnată la întâlnirile de la Minneapolis, iar Noe indică retragerea Duhului Sfânt de la cei care au respins mesajul. Răzvrătirea antediluvienilor, precum și răzvrătirea conducătorilor bisericii în 1888, corespund istoriei lui Core, Datan și Abiram din vremea lui Moise, despre care îngerul i-a spus Sorei White că se repeta la Minneapolis.

Intervalul dintre Patriot Act și legea duminicală din Statele Unite constituie perioada de testare pentru adventismul de ziua a șaptea laodicean. Răzvrătirea împotriva soliei de avertizare care le anunță judecata identifică retragerea Duhului Sfânt și, prin urmare, revărsarea unei puternice amăgiri asupra fecioarelor nebune și nelegiuitoare din acea istorie. Ținta răzvrătirii o constituie solul ales, așa cum este reprezentat de Noe, Moise, presbiterii Jones și Waggoner și, desigur, Sora White. Răzvrătirea împotriva soliei de avertizare și a solului acelei istorii se întemeiază pe „untdelemnul” din istoria parabolei celor zece fecioare.

Cei care prezintă solia de avertizare o fac, pentru că au „untdelemn”, care este, de asemenea, solia de avertizare. Distincția dintre cele două clase este, așadar, determinată de aplicările corecte ale regulilor de interpretare profetică adoptate de cei din mișcarea primului și a celui de-al doilea înger, reprezentate drept regulile de interpretare ale lui Miller, precum și de regulile de interpretare profetică adoptate de mișcarea celui de-al treilea înger.

Încercarea care este prezentată drept «formarea chipului fiarei» trebuie, așadar, să fie o încercare privitoare la modul în care chipul fiarei se formează în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu.

Începând cu Patriot Act din 2001, care a fost prefigurat de Proiectul de lege Blair din 1888, la rândul său prefigurat de Declarația de Independență din 1776, la rândul ei prefigurată de botezul lui Hristos, care a prefigurat 11 august 1840, toate acestea susțin adevărul potrivit căruia procesul de testare din cadrul judecății începe cu un mesaj de avertizare investit cu putere, care trebuie luat din mâna îngerului și apoi mâncat.

Învățătura profetică ce identifică Statele Unite drept tâlharii poporului tău încercă, prin propria ei logică, mai multe aspecte, iar acele aspecte sunt adesea cele mai directe texte probatorii în stabilirea elementelor formării chipului fiarei. Un mod de a ilustra faptul că această probă este de natură profetică este folosirea regulilor fundamentale ale profeției pentru a demonstra un adevăr care poate fi înțeles doar dacă accepți Roma ca simbolul pe care îl reprezintă tâlharii poporului tău.

Această ilustrație este extrasă din cele cinci linii de istorie din cadrul adventismului, în care a avut loc o controversă cu privire la Roma ca simbol. Suntem acum în ultima, sau a șasea, dintre aceste istorii controversate, iar controversa actuală este identică cu controversa reprezentată pe diagrama din 1843.

Este ușor de văzut acest adevăr dacă regulile profetice sunt aplicate corect. O regulă profetică ce trebuie folosită este aceea că simbolurile au mai mult de un sens, iar sensul pe care îl au într-un pasaj trebuie stabilit de pasajul însuși. Regele sirian, Antioh al III-lea Magnus, a împlinit profeția despre bătălia din versetul zece al capitolului unsprezece din Daniel, a împlinit profeția despre bătălia de la Raphia din versetele unsprezece și doisprezece și a împlinit profeția despre bătălia de la Panium din versetul cincisprezece. Controversa millerită reprezentată pe diagrama din 1843 consta în aceea că viziunea protestantă falsă identifica „jefuitorii” drept Antioh Epifanes, în timp ce se susținea totodată adevărul că „jefuitorii” erau un simbol al Romei.

Versetele zece până la cincisprezece și-au găsit întâia împlinire în istoria lui Antioh al III-lea cel Mare, astfel încât acele versete, împreună cu repetarea istorică ulterioară a acelor versete, oferă doi

martori ai împlinirii acelor versete în zilele de pe urmă, căci toți profeții au vorbit mai direct despre zilele de pe urmă decât despre zilele în care au trăit.

Alături de acea regulă stabilită referitoare la sfera în care trebuie aplicată mărturia unui profet, avem de asemenea pe Sora White, care a consemnat în mod direct: "o mare parte din istoria care a avut loc în împlinirea acestei profeții [Daniel, capitolul unsprezece] se va repeta." Antioh al III-lea cel Mare reprezintă Statele Unite ca armata prin interpuși a Romei papale. Protestanții au susținut că jefuitorii îl prefigurau pe un alt Antioh, pe când milleriții știau că era Roma. În prezent, o parte identifică Statele Unite ca fiind jefuitorii, iar cealaltă parte rămâne la adevărul de temelie.

Dacă este valabilă regula potrivit căreia simbolurile pot avea mai mult de un înțeles, iar înțelesul trebuie să se întemeieze pe contextul în care sunt folosite, atunci identificarea Statelor Unite drept tâlharii este analogă cu identificarea făcută de protestanți a lui Antioh drept tâlharii; însă acum Antioh este un simbol al Statelor Unite în zilele de pe urmă.

Contextul pasajului abordează în mod direct întrebarea care este puterea ce se înalță pe sine pentru a stabili vedenia; așadar, a pune accentul asupra acestui fapt este justificat. Este justificat pe mărturia multor martori, căci celelalte linii istorice ale unei controverse privitoare la Roma ca simbol identifică același fapt. Acest fapt este că cei aflați de partea greșită a chestiunii identifică invariabil Statele Unite în locul Romei. Dar dacă nu ești dispus să accepți că simbolurile au mai mult de un înțeles, sau dacă admiți aceasta, dar nu ești îndeajuns de deprins pentru a avea deplină încredere în regulă, atunci îți va fi practic imposibil să urmezi logica ce urmează să fie aplicată.

Orice putere cu două coarne reprezintă Statele Unite în zilele din urmă. Franța este puterea dublă reprezentată de Sodoma și Egiptul. Islamul tipifică, de asemenea, Statele Unite, căci Statele Unite sunt profetul mincinos în raport cu puterea papală, care este Izabela. Statele Unite sunt Salomeea în supunere față de Irodiada. Balaam este, de asemenea, un simbol al unui profet mincinos, deși istoria lui este mai complexă decât simpla calitate de profet mincinos.

Profețiile lui Balaam, care au fost consemnate după ce el a binecuvântat de trei ori pe Israel, sunt asociate cu Islamul în diverse feluri. Asinul este un simbol al Islamului, iar asinul care vorbește nu poate fi înlăturat dintr-o relatare despre Balaam. Magii de la Răsărit, care au venit să se închine Pruncului Isus, au fost călăuziți de profețiile lui Balaam. Islamul celor trei „vai” din Apocalipsa capitolul nouă îl reprezintă pe profetul mincinos Mahomed.

Dacă înțelegeți că simbolurile au mai mult de un sens, atunci, fără îndoială, veți înțelege de asemenea că multe adevăruri sunt atât de importante, încât sunt reprezentate printr-o varietate de simboluri. Simbolul care întărește vedenia este un simbol al Romei și, prin urmare, este evident că Roma avea să fie o temă principală de-a lungul întregii profeții biblice. Un simbol clasic și bine consacrat al Romei este împăratul de la mieznoapte din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel. Împăratul de la mieznoapte, care ajunge la sfârșitul lui fără ca nimeni să-i vină în ajutor, este puterea papală, Biserica Romei, Papa de la Roma, omul păcatului.

În controversa lui Uriah Smith s-a susținut că împăratul de la mieznoapte din versetul treizeci și șase era Franța, iar împăratul de la mieznoapte din versetul patruzeci era Turcia. Atât Franța, cât și

Turcia sunt simboluri ale Statelor Unite în contexte diferite, dar, asemenea protestanților, și așa cum este și astăzi, în controversa lui Smith el a respins adevărul că împăratul de la mieznoapte este un simbol al Romei Moderne și a susținut că simbolul Romei era reprezentat de un simbol al Statelor Unite în națiunea Franța și, din nou, că simbolul Romei era un simbol al Statelor Unite, așa cum era reprezentat în națiunea Turcia.

Contextul cuprinde acum trei linii: istoria millerită, istoria lui Uriah Smith și prezentul. În fiecare dintre aceste ilustrații există o controversă cu privire la un simbol al Romei, care este aplicat eronat prin interpretarea greșită a Romei drept simbol al Statelor Unite.

Linia controverselor privind „necurmatul” din cartea lui Daniel susține tocmai acest accent pe contestarea adevărului referitor la un simbol al Romei, deși în această istorie există câteva nuanțe importante.

Logica modelului profetic al lui Uriah Smith i-a condus pe adepții săi să aplice greșit a șasea plagă din capitolul șaisprezece al Apocalipsei. O problemă principală în aplicarea pe care Smith o dă capitolului șaisprezece, în afară de încercarea lui de a aplica totul literal, într-o perioadă când totul trebuie aplicat spiritual, a fost incapacitatea lui de a vedea structura specifică a triplei uniri a balaurului, fiarei și profetului mincinos. Prin înlocuirea adevăratului sens al simbolurilor cu sensuri ale unei interpretări particulare, logica lui Smith exclude posibilitatea de a recunoaște cum se formează tripla unire, iar felul în care se formează este „marea probă pentru poporul lui Dumnezeu prin care se va hotărî mântuirea lor veșnică”.

Aplicarea greșită a simbolurilor Romei este o încercare a lui Satana de a împiedica poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului să vadă nu doar Roma modernă, ci și modul în care se formează Roma modernă. Necesitatea de a recunoaște caracteristicile profetice asociate cu unirea Națiunilor Unite, a puterii papale și a Statelor Unite comportă consecințe veșnice.

În cartea lui Daniel există o probă specială care subliniază importanța recunoașterii relațiilor acestor trei puteri, iar în cartea Apocalipsei există o altă probă specială care subliniază aceleași puncte. „Necurmatul” din cartea lui Daniel a fost înțeles de William Miller ca fiind Roma păgână, pe când studia A Doua Epistolă către Tesaloniceni. Miller a înțeles, din descrierea relației profetice dintre Roma păgână și Roma papală din A Doua Epistolă către Tesaloniceni, că termenul „necurmatul” era un simbol al Romei păgâne, iar urâciunea pustiirii ar fi, în consecință, Roma papală.

Totuși, punctul pe care îl subliniem este că, în A Doua Epistolă către Tesaloniceni, relația dintre Roma păgână și Roma papală este plasată într-un context care ne învață că, dacă nu înțelegi relația acelor două puteri, primești o amăgire puternică și ești pierdut pentru veșnicie.

Aceasta este aceeași avertizare a plăgii a șasea, în care nu sunt menționați doar balaurul (care, în 2 Tesaloniceni, era Roma păgână) și fiara (care, în acel pasaj, era „omul fărădelegii”), ci, în capitolul șaisprezece, este menționat și profetul mincinos. Pasajul subliniază importanța recunoașterii legăturii dintre puterile care alcătuiesc uniunea tripartită a Romei moderne, care este totodată Babilonul modern.

Controversa cu privire la „necurmatul” abordează aceeași controversă a zilelor de pe urmă, dar extinde identificarea controverselor prin sublinierea importanței înțelegerii relației dintre cele trei puteri care alcătuiesc Roma Modernă. A refuza să vezi acest adevăr înseamnă a-ți garanta o amăgire puternică drept răsplată.

În controversa actuală, cei care identifică Statele Unite drept jefuitorii par incapabili chiar să admită de ce ar conta faptul că Statele Unite sunt în mod repetat înfățișate ca fiind în supunere față de puterea papală, și nu ca fiind însăși puterea papală. Bunul-simț elementar recunoaște că puterea care controlează relația în politică, istorie, căsătorie și în profeția biblică este socotită drept capul, iar capul este acela care se înalță ca să întemeieze vedenia și apoi cade.

Logica ce identifică Statele Unite drept jefuitorii nu poate aplica istoria care a fost simbolizată și apoi împlinită între anii 321 și 538. Simbolul Statelor Unite trebuie să cadă înainte ca "omul fărădelegii" să fie descoperit. "Omul fărădelegii" este din nou descoperit în zilele din urmă, iar înainte ca el să fie descoperit, Statele Unite trebuie mai întâi să cadă.

Legea duminicală din Statele Unite nu identifică Statele Unite drept Roma Modernă; ea indică faptul că a sosit ruina națională și că Statele Unite s-au despărțit pe deplin de neprihănire. Roma Modernă care se dezvoltă când Statele Unite apostaziaza la legea duminicală este puterea papală, care atunci și acolo tocmai și-a cucerit aliatul, proorocul mincinos.

"Necurmatul" din cartea lui Daniel și relația acestuia cu mesajul lui William Miller, semnificația faptului că înțelegerea lui Miller este derivată din A Doua Epistolă către Tesaloniceni, capitolul doi, și avertizarea de a-ți păstra veșmintele în cea de-a șasea plagă, toate identifică elemente din acele controversate care abordează chestiuni actuale.

Avertizarea din A Doua Epistolă către Tesaloniceni, capitolul doi, pentru zilele din urmă, vizează o clasă care identifică Statele Unite drept un simbol, dar refuză să se lase călăuzită de lumina care se referă la relația Statelor Unite cu Roma papală. Procedând astfel, ei vor vedea relația nu doar a Romei papale cu Statele Unite, ci și pe cea a Națiunilor Unite, puterea balaurului din capitolul șaisprezece al Apocalipsei.

La fel ca Uriah Smith, A. G. Daniells și W. W. Prescott, pe care Sora White i-a identificat ca fiind incapabili să raționeze de la cauză la efect, tot astfel sunt și aceia care refuză să se lase călăuziți de îndrumarea cuvântului profetic al lui Dumnezeu, care elaborează relația dintre aceste trei puteri în zilele de pe urmă.

Asemenea controverselor — cea dintâi, cea actuală și cea a lui Uriah Smith —, controversa privitoare la relația celor trei puteri, așa cum este ea reprezentată în A Doua Epistolă către Tesaloniceni și în a șasea plagă, manifestă o interpretare privată care indică spre Statele Unite, dar refuză să vadă o anumită caracteristică profetică a Statelor Unite, care ar demasca concepția lor eronată și, posibil, i-ar aduce la lumină.

După 11 septembrie 2001 a izbucnit controversa cu privire la cele patru insecte ale lui Ioel. Adevărul este că insectele reprezentau o decădere spirituală progresivă a Bisericii Laodiceene a Adventiștilor de Ziua a Șaptea prin introducerea teologiei catolice și a teologiei protestante

apostate. Din nou, aplicarea corectă a celor patru insecte se referă la Roma, dar interpretarea particulară susținea că este islamul, care este un simbol al unui profet mincinos și, prin urmare, un simbol al Statelor Unite. Linie după linie, controversile din istoria adventistă pe care tocmai le-am abordat mărturisesc toate același adevăr.

Pe mărturia a patru martori, tabăra greșită îi identifică pe jefuitori drept Statele Unite, iar pe mărturia a doi martori, înțelegerea acestei tabere cu privire la Statele Unite ca simbol este eronată. Candidații lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, spre a fi numărați între cei o sută patruzeci și patru de mii, se află acum într-o încercare profetică. Nu este o încercare care se trece prin simpla exprimare a votului pentru o parte sau alta. Este o încercare care poate fi parcursă în mod corect doar dacă regulile profetice sunt aplicate cu exactitate. Pentru ca Leul din seminția lui Iuda să-și trezească poporul Său din zilele de pe urmă la faptul că nu studiază suficient de adânc, El a îngăduit să fie introduse erezii.

Faptul că în cadrul acestei mișcări a apărut o erezie arată că priceperea noastră personală privind regulile interpretării profetice este mai slabă decât ar trebui. Roma stabilește vedenia, iar vedenia zilelor de pe urmă este ridicarea și căderea finală a împăratului de la miazănoapte. Acel „împărat” este totodată „omul fărădelegii”, iar „omul fărădelegii” este „taina fărădelegii” și „acel nelegiuit”. El este antihristul, el este simbolizat prin „jefuitorii poporului tău” și el este „capul” Romei Moderne.

Cei care devin confuzi în înțelegerea cuvântului, care nu reușesc să vadă semnificația antihristului, cu siguranță se vor așeza de partea antihristului. Nu este acum vreme pentru noi să ne asimilăm cu lumea. Daniel stă la sorțul lui și la locul lui. Profețiile lui Daniel și ale lui Ioan trebuie înțelese. Ele se interpretează reciproc. Ele dau lumii adevăruri pe care fiecare ar trebui să le înțeleagă. Aceste profeții trebuie să fie o mărturie în lume. Prin împlinirea lor în aceste zile de pe urmă, ele se vor explica singure. Colecția Kress, 105.